

DET VAR EN GÅNG FYRA ÅRSTIDER.

År 2065 när flickan på bilden firar sin 65-årsdag har jordens medeltemperatur stigit med fyra grader och havsvattnet med nästan en meter. De tidigare kornbodarna har förvandlats till öken, hela öriken har drunknat och låglänta kustområden i till exempel Holland, Bangladesh och Florida har hamnat under vatten. Miljontals organismer har dött ut. Malaria och denguefeber har okontrollerat spritt sig till nya områden. Orkaner, extrema värmeböljor, störtregn och översvämningar kostar folk livet överallt i världen. Länder krigar med varandra om vatten och mat, för det råder brist på bäggedera. Tiotals miljoner flyktingar söker skydd, utan att längre veta vart de ska ta vägen.

Det här är inte en baksidestext till en scifi-thriller, utan ett scenario över klimatförändringens följderna uppgjort av vetenskapsmän. Det finns förstås andra framtidsprognoser vissa hoppfullare, andra ännu dystrare. Men budskapet i dem alla är det samma. Om vi inte begränsar våra utsläpp av växthusgaser och agerar genast kommer det att gå illa för oss. Mycket illa, om vi ska vara noggranna.

Det är alltså inte konstigt att alla talar om klimatförändringen. Också de som borde lyssna.

Nu när det stundar till val har till och med de största partierna vaknat upp och försöker övertyga oss om hur gröna de är och flaggar för sina klimatpolitiska program, fastän deras "program" skulle rymmas på baksidan av ett postkort om det så skrevs med en tjock tuschpenna. Vi Gröna borde väl känna oss smickrade. Men när man själv haft klimatpolitik på programmet i över tjugo år tenderar man att förhålla sig en aning skeptiskt till senfärdiga populisterna. *I synnerhet som det är lättare att prata politik än att se till att den förverkligas. Dessutom är strategin så genomskinlig.* Partierna vet att väljarkåren är medveten om att klimatpolitik är viktigt. Nu behövs det gröna åtgärder mer än någonsin. Därför är luften full av löften.

Det var därför man lovade tjockt även för fyra år sedan. På samma sätt, till och med med samma ord lovade de

nuvarande regeringspartierna inför valet förra gången att vidta åtgärder som skulle bromsa klimatomvandlingen.

Låt oss granska vad de löften har lett till.

Den nuvarande regeringens mest betydelsefulla *energi-politiska* prestation är ett stödsystem för torvförbränning. Tragikomiskt mot bakgrund av att torvförbränning ger upphov till ännu större koldioxidutsläpp än olja eller stenkol.

Tack vare den förra regeringen bygger man i Finland under fransk-tysk regi som bäst världens största kärnkraftverk, teknologin är japansk och arbetskraften polsk. Nu talar regeringspartierna redan om att bygga ett kärnkraftverk till.

Förnybara energikällor har däremot i praktiken inte fått något stöd alls, fast man genom att satsa på dem kunde ha utvecklat inhemsk teknologi och skapat tiotusentals arbetsplatser och gett landsbygden livskraft. Vad gäller till exempel vindkraft ligger Finland näst sist i Europa, bara Luxemburg är sämre. När man i Danmark producerar 20 procent av elen med hjälp av vindkraft är motsvarande siffra för Finland ynliga två promille, trots att potential skulle finnas för att tillfredsställa hela 25 procent av vårt elbehov.

En likadan avkrok är Finland när det gäller att utnyttja biogaser, jordvärme och solenergi, vi ligger bäst till i Europa vad gäller biomassa, men inte heller den möjligheten utnyttjar vi till mer än knappt hälften av dess potential.

Inte heller *energibesparingsprojekt* har fått stöd, även om det med mycket enkla metoder gick att spara till och med hälften av den el vi idag förbrukar. Om vi till exempel utnyttjade värmepumpar vid uppvärmningen av småhus i samma utsträckning som man gör i Sverige skulle vi spara in lika mycket el årligen som ett kärnkraftverk producerar. Och lika mycket till skulle vi spara om man inom industrin tog i bruk frekvenstransformatorer som

minskar motorers elförbrukning med hälften.

Förstummande, inte sant?

Man skulle tro att vi åtminstone inom trafiken hade åstadkommit någonting. Till exempel tagit modell av Sverige, där man sänkt beskattningen av kollektivtrafiken och därmed biljettpriserna, byggt fler tågbanor, graderat fordonsskatterna enligt utsläppsmängd, stött användningen av ekobilar och infört en skatt på flygresor. Men nej. I Finland har man ihärdigt hållit fast vid momsens på kollektivtrafiken, användningen av bio-bränslen och ekobilar har inte befrämjats och man snarare river tågbanor än bygger nya. I centrum av Stockholm har man med hjälp av trängselavgifter fått bilisternas antal att minska med en femtedel, reducerat ståendet i trafikköer med hälften, kollektivtrafiken har fått 45 000 nya användare och utsläppen minskat med 14 procent. Finland däremot är det enda land i Europa, förutom de baltiska staterna, som inte tillämpar bruksavgifter i trafiken.

Till råga på allt motsatte sig Finland att EU *skrev in målsättningar för klimatskyddet!* Finland förde fram att man kunde skjuta upp bromsandet av utsläppsökningen i världen med trettio år. På samma sätt krävde Finland envist att man skulle slopa kravet på att minskningsbehovet i industriländerna är 60-80 procent fram till seklets mitt.

Det finns stunder då det är svårt att vara stolt över att man är finländare...

Låt oss summera regeringens klimatpolitiska "prestationer" under föregående period. Man satsade på torv, inledde diskussionen om ett sjätte kärnkraftverk och motsatte sig klimatskyddet inom EU. Det var allt.

Det är därför vi Gröna litar på att du, kära finländare, kan göra skillnad på lögnaktig valstrategi och en mission som är äkta, att du kan göra skillnad på tomma löften och konkreta åtgärdsförslag, liksom på klimatpolitiska amatörer och proffs.

Vihreät De Gröna

BARA FÖR ATT SANNINGEN INTE SKA GLÖMMAS